

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 603

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 26 august 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 802 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență	2-4
Decizia nr. 845 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.....	4-5
Decizia nr. 873 din 28 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale.....	6-7
Decizia nr. 882 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare.....	8-9
Decizia nr. 938 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator	9-12
Decizia nr. 1.076 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	12-15
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
845. — Hotărâre privind aplicarea mobilității pentru domnul Bitea Cristian-Vasile din funcția publică de subprefect al județului Bihor în funcția publică de inspector guvernamental.....	15
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
80. — Decizie privind numirea prin mobilitate a domnului Bitea Cristian-Vasile în funcția publică de inspector guvernamental.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 802

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, excepție ridicată de Sergiu Toma în Dosarul nr. 3.101/107/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, ca urmare a Hotărârii din 7 aprilie 2011 pronunțată în Cauza *C-402/09 Ioan Tatu împotriva României* de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.101/107/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență.** Excepția a fost ridicată de Sergiu Toma în recursul promovat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Alba în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alba Iulia și Administrația Fondului pentru Mediu împotriva unei sentințe prin care autorului excepției i s-a restituit suma plătită cu titlu de taxă pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în integralitatea sa, încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din

Constituție, întrucât nu este justificată urgența adoptării acesteia în condițiile în care termenul său de aplicare a fost amânat până la data de 1 iulie 2008. Totodată, actul normativ criticat aduce atingere art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii din Legea fundamentală, deoarece statuează pentru trecut. Cu privire la dispozițiile art. 1 și art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, se apreciază că acestea aduc atingere principiului nediscriminării produselor importate cu produsele interne, întrucât taxa instituită se aplică autovehiculelor ce urmează să fie înmatriculate în România, fără a se aplica și acelor care sunt deja înmatriculate. Autorul excepției mai arată că este încălcat și principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, prin discriminarea realizată de legiuitor, care a legat plata taxei pe poluare de faptul înmatriculării, deși din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 rezultă că s-a urmărit asigurarea protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea aerului, ceea ce implică instituirea unei taxe pe poluare pentru toate autoturismele aflate în trafic.

Totodată, autorul susține că această taxă impusă unilateral asupra mărfurilor constituie o taxă cu efect echivalent interzisă de art. 23 și 25 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (devenite art. 28 și 30 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), precum și de art. 90 din același tratat (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene).

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, textele de lege criticate nu creează nicio discriminare, iar modul de percepere a taxei reprezintă o problemă de aplicare a legii în timp.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu modificările și completările aduse prin art. 35 pct. 1 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1: „(1) *Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, denumită în continuare taxă, care constituie venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu.*”

(2) *Din sumele colectate potrivit prezentei ordonanțe de urgență se finanțează programe și proiecte pentru protecția mediului.”;*

— Art. 3 alin. (1): „*Intră sub incidența taxei autovehiculele din categoriile $M_1 - M_3$ și $N_1 - N_3$, astfel cum sunt acestea definite în RNTR 2.*”

Textele de lege criticate aduc atingere prevederilor art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 115 alin. (4) privind reglementarea prin ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare.

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, și anume pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea a reținut, în esență, prin Decizia nr. 802 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată pentru a evita o eventuală procedură în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în contextul în care Comisia Europeană deschisese procedura de infringement împotriva României. Curtea a constatat, cu acel prilej, că ordonanța de urgență criticată respectă exigențele art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală și că folosirea ordonanțelor de urgență pentru punerea de acord a legislației naționale cu cea comunitară, în situația în care era iminentă declanșarea procedurii de infringement în fața Curții de Justiție, este pe deplin constituțională.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, prin aceeași decizie Curtea a reținut, referitor la prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, că acestea nu cuprind dispoziții de natură a duce la concluzia că instituie o nouă taxă, ci doar redefinesc taxa specială pentru autoturisme și autovehicule. Faptul că inițial taxa a fost definită ca taxă specială pentru autoturisme și autovehicule și, ulterior, a fost definită drept taxă pe poluare nu poate acredita ideea că se instituie taxa pe poluare pentru trecut, natura sa juridică rămânând nealterată, ceea ce s-a modificat fiind doar modalitatea de calcul al acesteia reflectată în cuantumul ei. Această motivare își păstrează valabilitatea și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 50/2008, în ansamblul său, prin raportare la art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii din Constituție.

Referitor la susținerea potrivit căreia taxa pe poluare impusă unilateral asupra mărfurilor constituie o taxă cu efect echivalent interzisă de art. 28, art. 30 și art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea constată că prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, a stabilit că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene, ci este de competența instanței de judecată, care poate formula o întrebare preliminară la Curtea de Justiție a Comunităților Europene, în sensul art. 234 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestei decizii, Curtea, fără a-și reconsidera jurisprudența, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, observând că la data de 7 aprilie 2011 Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, a statuat că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, Curtea a apreciat că cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și argumentele care au stat la baza lor își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Cu acest prilej, Curtea observă că principiul constituțional al egalității în drepturi statuează cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la „egalitatea produselor importate cu produsele interne”, prin urmare art. 16 alin. (1) din Constituție nu este incident în speță.

Referitor la art. 11 și 20 din Constituție, Curtea observă că autorul se mulțumește să le invoce, fără a arăta prevederile din tratatele internaționale sau pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte care ar fi încălcate ori care ar putea fi aplicate cu prioritate. Prin urmare, critica referitoare la încălcarea acestor articole este nemotivată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, în ansamblu, și, în special, a celor ale art. 1 și art. 3 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, excepție ridicată de Sergiu Toma în Dosarul nr. 3.101/107/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 845

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antonella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Mioara Iolanda Grecu, Paula Cristina Brotac, Ștefan Fieraru, Maria Pohoată, Andra Botez, Cristina Georgescu, Alexandrina Urlățeanu, Aurelia Popa, Ștefania Anghel, Elisabeta Gherasim, Eliza Marin, Maria David, Elena Chirică, Elena Costea, Rodica Buboșaru și Veronica Grozescu în Dosarul nr. 9.553/281/2008 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, deoarece, prin Decizia nr. 784/2009, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 august 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.553/281/2008 (trimisă Curții Constituționale prin Adresa din data de 13 septembrie 2010), **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenții Mioara Iolanda Grecu, Paula Cristina Brotac, Ștefan Fieraru, Maria Pohoată, Andra Botez, Cristina Georgescu, Alexandrina Urlățeanu, Aurelia Popa, Ștefania Anghel, Elisabeta Gherasim, Eliza Marin, Maria David, Elena Chirică, Elena Costea, Rodica Buboșaru și Veronica Grozescu într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece contravin dreptului la un proces echitabil. În acest sens, arată că, prin instituirea termenului de executare a drepturilor de natură salarială de 18 luni, statul „se face vinovat de nerespectarea hotărârilor judecătorești”. Astfel, plata drepturilor restante, de natură salarială, se prelungește nejustificat, iar motivația dată de Guvern nu are o justificare rezonabilă. În acest sens, este menționată hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, în *Cauza Ruianu împotriva României*, 2003. Faza de executare a unei hotărâri judecătorești face parte din procesul civil, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, prin urmare, neexecutarea sau executarea cu

întârziere a unei hotărâri judecătorești poate, în mod indirect, să ducă la lăsarea fără conținut a dreptului de acces la tribunal, potrivit jurisprudenței instanței de la Strasbourg (a se vedea cauzele *Sabin Popescu împotriva României*, 2004, *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, *Hornsby împotriva Greciei*, 1997).

Judecătoria Ploiești — Secția civilă consideră că dispozițiile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, prin Decizia nr. 784/2009, Curtea Constituțională a admis această excepție și a constatat că dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008.

Din susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, reiese însă că aceștia critică doar dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, prevederi care

au următorul cuprins: „(1) Plata sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salariată stabilite în favoarea personalului din sistemul justiției, se va realiza, eșalonat, în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, modalitatea de eșalonare fiind stabilită prin ordin comun al ministrului justiției, ministrului economiei și finanțelor, președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Ordinul prevăzut la alin. (1) se emite în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și va fi comunicat executorilor judecătorești, precum și trezoreriei ori instituției bancare unde debitorii au deschise conturi.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 784/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției și a constatat că acestea sunt neconstituționale.

Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”

Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă, prevederile de lege criticate fiind constatate ca neconstituționale între momentul sesizării Curții Constituționale (prin Încheierea din 14 august 2008) și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, excepție ridicată de Mioara Iolanda Grecu, Paula Cristina Brotac, Ștefan Fieraru, Maria Pohoată, Andra Botez, Cristina Georgescu, Alexandrina Urlățeanu, Aurelia Popa, Ștefania Anghel, Elisabeta Gherasim, Eliza Marin, Maria David, Elena Chirică, Elena Costea, Rodica Buboșaru și Veronica Grozescu în Dosarul nr. 9.553/281/2008 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 873

din 28 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, excepție ridicată de Societatea Comercială Piraeus Leasing România I.F.N. — S.A. din București în Dosarul nr. 17.147/193/2009 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.166 D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.344D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate cu obiect identic, ridicată de Societatea Comercială Pan Star Comimpex — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.593/315/2009 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Plenului că la Dosarul nr. 2.166D/2010 Garda financiară — Secția Botoșani a depus un înscris denumit „întâmpinare” prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, potrivit jurisprudenței Curții, și judecarea cauzei în lipsă.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.344D/2010 la Dosarul nr. 2.166 D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.344D/2010 la Dosarul nr. 2.166 D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, arătând că textul de lege criticat a fost modificat în sensul celor dorite de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 aprilie 2010 și 12 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 17.147/193/2009 și nr. 6.593/315/2009, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă și Judecătoria Târgoviște au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale**. Excepția a fost ridicată în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva unor procese-verbale de constatare și sancționare a contravenției prin care au fost supuse confiscării anumite bunuri aflate în proprietatea societăților de leasing Societatea Comercială Piraeus Leasing România I.F.N. — S.A. din București și O.T.P. Leasing România I.F.N. din București, bunuri ce erau utilizate în temeiul unui contract de leasing de către alți comercianți care au săvârșit contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1)—(3) și (8), precum și art. 45 referitor la libertatea economică, deoarece prevederile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 nu fac nicio distincție cu privire la modul de deținere a mijlocului de transport de către contravenient. Astfel, în condițiile în care societatea de leasing transferă contravenientului, în temeiul contractului de leasing, reglementat prin Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, numai dreptul de folosință asupra acestor bunuri, dar nu și dreptul de proprietate (păstrând așadar nuda proprietate), patrimoniul acesteia va fi nejustificat afectat de măsura confiscării, care, în principiu, ar trebui să urmărească sancționarea faptei contravenientului. A se considera că, de fiecare dată când se încheie un contract de leasing, societatea de leasing își asumă riscul săvârșirii de către utilizator a unei fapte penale sau contravenționale are semnificația prezumării activității economice desfășurate de aceasta ca fiind ilicită, ceea ce este contrar art. 45 referitor la libertatea economică din Legea fundamentală. Autorii mai arată că, în speță, nu poate fi vorba despre aplicarea art. 44 alin. (9) din Constituție, deoarece textul acestuia trebuie coroborat cu caracterul personal al răspunderii contravenționale, iar sancțiunea confiscării [ca o limitare a dreptului de proprietate în acord cu art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală] trebuie să privească numai patrimoniul făptuitorului. Mai mult, prin textul de lege criticat se instituie o expropriere fără despăgubire și se încalcă prezumția dobândirii licite a mijlocului de transport ce poate fi confiscat.

Judecătoria Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, deoarece proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive potrivit art. 44 alin. (9) din Constituție.

Judecătoria Târgoviște apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, deoarece aplicarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri, nu încalcă dispozițiile

constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât dreptul de proprietate trebuie exercitat în condițiile prevăzute de lege, iar garantarea dreptului de proprietate, precum și desfășurarea liberă a unei activități comerciale implică respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le revin.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 27 februarie 2006, introduse prin art. 2 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2009 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 1 iulie 2009, care aveau următorul cuprins: „(1) *Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează după cum urmează: [...]*

e) transportul în scop comercial al cerealelor sau al produselor de panificație, neînsoțite de documentele prevăzute de lege care să justifice proveniența licită a acestora, cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei, confiscarea mărfii și a mijlocului de transport marfă utilizat în acest scop.”

Textul de lege criticat a fost modificat, ulterior sesizării Curții Constituționale, prin pct. 1 al articolului unic din Legea nr. 89/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, excepție ridicată de Societatea Comercială Piraeus Leasing România I.F.N. — S.A. din București și de Societatea Comercială Pan Star Comimpex — S.R.L. din București în dosarele nr. 17.147/193/2009 și nr. 6.593/315/2009 ale Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și Judecătoriei Târgoviște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Guvernului nr. 93/2009 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2010, având în prezent următorul cuprins: „(1) *Următoarele fapte constituie contravenții și se sancționează după cum urmează: [...]*

e) transportul în scop comercial al cerealelor sau al produselor de panificație, neînsoțite de documentele prevăzute de lege care să justifice proveniența licită a acestora, cu amendă de la 3.000 lei la 5.000 lei, confiscarea mărfii și a mijlocului de transport marfă utilizat în acest scop, dacă acesta aparține contravenientului sau dacă nu există contract legal de cărașie.”

Se susține că textul de lege criticat aduce atingere la dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, alin. (3) referitor la interzicerea exproprierii cu excepția cauzelor de utilitate publică, stabilite potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire și alin. (8) privind interzicerea confiscării averii dobândite licit, precum și art. 45 referitor la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost modificat prin Legea nr. 89/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2010, în sensul dorit de autorii excepției.

Astfel, potrivit noii reglementări, confiscarea mijlocului de transport marfă utilizat pentru transportul în scop comercial al cerealelor sau al produselor de panificație, neînsoțite de documentele prevăzute de lege care să justifice proveniența licită a acestora, se dispune numai dacă acesta aparține contravenientului, ceea ce semnifică, potrivit opțiunii legiuitorului, că acesta se află în proprietatea contravenientului, sau dacă nu există un contract legal de cărașie.

Curtea observă că în speță este incident art. 15 alin. (2) din Constituție potrivit căruia „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.*”

Prin urmare, excepția va fi respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, întrucât textul de lege criticat nu mai are legătură cu soluționarea cauzei.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 882

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 520/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită păstrarea jurisprudenței Curții în materie și respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 520/90/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare.** Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat obligă unitățile administrativ-teritoriale să suporte din bugetul local cheltuielile cu salarizarea personalului din învățământul preuniversitar. Se consideră că, în acest fel, este păgubit bugetul local al comunei, orașului sau municipiului, fiind favorizate instituțiile publice care ar trebui, de fapt, să aloce sumele necesare finanțării cheltuielilor de personal menționate, respectiv cele care au calitatea de angajator. Se mai arată că ordonanța de urgență criticată a fost adoptată în condițiile în care nu exista un „caz excepțional”, și nici nu a fost emisă în temeiul unei legi de abilitare. În fine, se mai susține că autonomia locală are drept fundament economic sfera patrimonială proprie pe care autoritățile locale o gestionează; ele administrează și dispun de resursele financiare pe care le constituie, dar nu pot face același lucru cu bugetul de stat, care este principala sursă din care se constituie cheltuielile cu personalul din învățământul preuniversitar. Bugetul local constituie doar o sursă secundară de finanțare a învățământului preuniversitar, iar acordurile de finanțare se încheie sub forma unui contract care reflectă acordul de voință atât al instituției de învățământ, cât și al autorității locale. Or, în măsura în care sursa de cheltuieli nu este alimentată din bugetul de stat, bugetul local este cel care, în mod direct și în lipsa vreunui acord

de voință, urmează să suporte sumele de bani câștigate în instanță de către personalul din învățământul preuniversitar.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. XIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că autorii acesteia critică numai art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001, care are următorul cuprins: „(1) *Începând cu anul 2001 finanțarea instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat se asigură din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale pe a căror rază acestea își desfășoară activitatea [...]*”.

Textul de lege criticat aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 61 (și nu art. 58, cum greșit indică autorii excepției) privind rolul și structura Parlamentului, art. 73 privind categoriile de legi, art. 115 alin. (4) [și nu art. 114 alin. (4), cum greșit indică autorii excepției] privind delegarea legislativă, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 121 alin. (2) privind autoritățile comunale și orașenești.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra textului de lege criticat, prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 1.195 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 12 noiembrie 2010, Curtea a reținut, în esență, că nu se susține critica de neconstituționalitate extrinsecă, întrucât măsura adoptată nu a fost una de oportunitate, ci a avut un caracter stringent în condițiile în care la momentul emiterii ordonanței de urgență existau reale dificultăți în asigurarea fondurilor necesare învățământului preuniversitar, dificultăți înlăturate prin intrarea acesteia în vigoare. Totodată, cu privire la criticile de constituționalitate intrinsecă, Curtea a observat că ordonanța de urgență criticată transpune la nivelul legii prevederile art. 120 din Constituție.

Curtea a mai constatat că autorii excepției de neconstituționalitate și-au circumstanțiat critica unor împrejurări de fapt, și anume că bugetele locale nu sunt alimentate în mod constant de la bugetul de stat pentru a putea suporta sarcinile financiare ce le-au fost impuse prin ordonanța de urgență adoptată. Or, o atare chestiune privește de fapt lipsa de coordonare între autoritățile de la nivel local și cele de la nivel central, ceea ce nu poate atrage neconstituționalitatea textului legal criticat. Aceste autorități trebuie să își îndeplinească

obligațiile legale cu bună-credință, în sensul art. 57 din Constituție, astfel încât să nu fie afectată plata drepturilor bănești în domeniul învățământului preuniversitar, inclusiv a celor obținute în urma pronunțării unor hotărâri judecătorești.

Soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele care au stat la baza acesteia își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XIII alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, excepție ridicată de Consiliul Local al Municipiului Râmnicu Vâlcea și primarul municipiului Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 520/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 938

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, excepție ridicată de Consiliul de mediere în Dosarul nr. 639/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 639/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâul Consiliul de mediere într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece creează privilegii pentru membrii corporilor profesionale prevăzute de acestea, prin crearea facilității de a desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiilor lor.

În acest sens, arată că profesia de mediator este o profesie reglementată de Legea nr. 192/2006, care prevede norme speciale și care se completează cu dispozițiile Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale

pentru profesiile reglementate din România, lege care reprezintă dreptul comun în materia profesiilor reglementate în România.

Profesia de mediator este o profesie liberală, în sensul dat de art. 46 din Codul fiscal, fiind o profesie reglementată, exercitată în mod independent, delimitată juridic de activitatea de comerciant, precum și de cea de autor de opere de creație intelectuală, iar, conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, medierea este o activitate de interes public.

De asemenea, arată că, în baza art. 17 din Legea nr. 192/2006, a fost înființat Consiliul de mediere, organism autonom, cu personalitate juridică, de interes public, având următoarele atribuții principale, prevăzute la art. 20 din aceeași lege: de reprezentare a mediatorilor autorizați în scopul asigurării calității serviciilor de mediere (competență de reprezentare), de reglementare a formării profesionale inițiale, continue și a specializării în profesie (competență normativă), de stabilire a regulilor de exercitare a profesiei (competență administrativă autonomă), de control al accesului în profesie și înscriere în tablou (competență administrativă individuală), de asigurare a respectării normelor profesionale de etică și probitate profesională (competență administrativ-jurisdicțională). Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 192/2006, mediatorii își pot desfășura activitatea în cadrul unui birou, în care pot funcționa unul sau mai mulți mediatori asociați, în cadrul unei societăți civile profesionale sau în cadrul unei organizații neguvernamentale, iar, în conformitate cu alin. (3) al aceluiași articol, mediatorii pot lucra în baza unui contract de muncă. Art. 36 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 5/2007, precizează că mediatorul autorizat poate fi angajat cu contract de muncă în interiorul profesiei, angajatorul său putând fi doar una din formele de exercitare a profesiei de mediator, astfel cum sunt prevăzute la art. 22 alin. (1) din Legea nr. 192/2006. Prin urmare, profesia de mediator are propriile forme de exercitare.

Dispozițiile art. 75 din Legea nr. 192/2006 derogă de la dispozițiile art. 22 din aceeași lege, precizând că membrii corpurilor profesionale ale avocaților, consilierilor juridici și notarilor publici pot desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiilor lor. În aplicarea acestor dispoziții, Consiliul de mediere ar trebui ca pentru cele 3 categorii profesionale să avizeze desfășurarea profesiei de mediator în cadrul formelor de exercitare ale acelor profesii reglementate, după cum urmează: pentru avocați, în cadrul cabinetelor individuale, asociate sau societăților civile profesionale de avocați (Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat), pentru consilierii juridici, în baza contractului de muncă încheiat de aceștia cu angajatorii proprii (art. 3 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea funcției de consilier juridic), pentru notari publici, în cadrul birourilor individuale/asociate ale acestora (art. 14 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995).

Mai consideră autorul excepției de neconstituționalitate că dispozițiile de lege criticate contravin principiilor de organizare a profesiilor reglementate de legile speciale ale celor 3 profesii menționate mai sus, având drept consecință crearea unui regim diferențiat și discriminatoriu între mediatorii autorizați care sunt și membri ai corpurilor profesionale ale avocaților, consilierilor juridici și notarilor publici, pe de o parte, și ceilalți mediatorii, pe de altă parte, contravenind astfel dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Aceste forme de exercitare a celor 3 profesii sunt reglementate prin legi speciale (Legea nr. 51/1995, Legea nr. 514/2003 și Legea nr. 36/1995), astfel încât numai organismele proprii corpului profesional pot interveni în stabilirea regulilor pentru exercitarea profesiei, iar aplicarea art. 75 din Legea nr. 192/2006 va lipsi Consiliul de mediere de puterea de

a-și exercita prerogativele prevăzute de lege în privința mediatorilor. Drept consecință directă, dispozițiile din Legea nr. 192/2006 referitoare la regulile de exercitare a profesiei de mediator și la normele disciplinare vor fi în parte inaplicabile mediatorilor cu forme de exercitare constituite în baza art. 75 din această lege, ceea ce îi pune în situația de a fi mai presus de lege și, totodată, îi pune într-o situație privilegiată față de mediatorii care își exercită profesia în baza art. 22 din lege.

Astfel, în cazul avocaților, existența unei reglementări distincte privind organizarea și funcționarea profesiei de avocat exclude aplicarea unui alt regim decât cel specific profesiei respective și cu atât mai puțin a unui regim aplicabil altei profesii, cum este cea de mediator.

În raport cu prevederea expresă a art. 40 din Legea nr. 192/2006, potrivit căreia Consiliul de mediere hotărăște cu privire la răspunderea disciplinară a mediatorului, corelat cu dispozițiile art. 38 lit. c), care prevăd sancțiunea suspendării, în situația în care Consiliul dispune o astfel de măsură, suspendă forma de exercitare a profesiei, iar mediatorul devine inactiv pe perioada cât operează această sancțiune (maximum 6 luni). Mențiunea suspendării se operează în Tabloul mediatorilor. Dar, potrivit legii, Consiliul de mediere nu poate dispune suspendarea formei de exercitare a cabinetului de avocat, care este o formă de exercitare specifică profesiei de avocat și asupra căreia poate dispune doar baroul, potrivit Legii nr. 51/1995. În consecință, Consiliul de mediere este lipsit de una dintre competențele sale legale de natură administrativ-jurisdicțională și nu își poate îndeplini rolul în asigurarea respectării de către mediatorii a legii și codului deontologic al mediatorului. Însuși scopul pentru care a fost creat Consiliul de mediere ca organism de interes public de a asigura calitatea serviciului de mediere nu poate fi îndeplinit.

Arată că, deși, potrivit art. 16 alin. (2) din Constituție, „Nimeni nu este mai presus de lege”, în cazul aplicării art. 75 din Legea nr. 192/2006, avocaților li se creează privilegiul de a nu răspunde disciplinar potrivit Legii nr. 192/2006, iar Consiliul de mediere este pus în situația de a fi în imposibilitatea de a-și îndeplini rolul pentru care a fost înființat, iar aceeași situație se aplică și în cazul notarilor publici sau al consilierilor juridici.

În final, consideră că înțelesul art. 75 poate fi interpretat numai în sensul că avocații, consilierii juridici și notarii publici își pot desfășura activitatea ca mediator autorizat la același sediu unde își desfășoară activitatea de avocat, consilier juridic și, respectiv, de notar public.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu instituie un tratament discriminatoriu în cariera profesională a mediatorilor, ci stabilesc regulile de desfășurare a activității de mediator, reguli pe care legiuitorul are dreptul să le instituie și care se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 din Constituție, constată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece reglementarea criticată nu instituie discriminări, privilegii sau o diferență de regim juridic comparativ cu alte persoane din aceeași categorii profesionale. Legiuitorul poate să stabilească reguli de organizare și desfășurare a activității mediatorilor, precum și condițiile în care se exercită profesia de mediator, cu

respectarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor. Ca atare, dispoziția legală supusă controlului de constituționalitate se aplică în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Textul de lege criticat reprezintă o dezvoltare a aplicării medierii în relație cu sistemul judiciar și, pentru ca medierea să devină o reală alternativă de soluționare a disputelor, cu consecințe în degrevarea instanțelor, este nevoie de promovarea mai insistentă, inclusiv prin măsuri legale a acestei modalități de rezolvare a disputelor și de asumarea și promovarea ei la nivelul mediului juridic (judecători, procurori, avocați, consilieri juridici, executori judecătorești, notari publici).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 34 din Legea nr. 370 din 26 noiembrie 2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 3 decembrie 2009.

Textul de lege criticat are, în prezent, următorul conținut:

— Art. 75: „*Avocații, notarii publici și consilierii juridici care dobândesc calitatea de mediator potrivit prevederilor prezentei legi pot desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiei lor la sediul unde își exercită activitatea.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, avocații, notarii publici și consilierii juridici care dobândesc calitatea de mediator potrivit Legii nr. 192/2006 pot desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiei lor la sediul unde își exercită activitatea, ceea ce, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, creează o discriminare de statut — în special sub aspectul răspunderii disciplinare — între mediatorii care sunt și avocați, notari publici și consilieri juridici, pe de o parte, și mediatorii care nu au și alte asemenea profesii, pe de altă parte.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în fața legii, prin discriminarea creată între cele două categorii de mediatorii, Curtea constată că această susținere este neîntemeiată. Astfel, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea

Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.) În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

Or, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu creează nicio discriminare, sub aspectul statutului profesiei de mediator, între mediatorii care sunt și avocați, notari publici și consilieri juridici, pe de o parte, și mediatorii care nu au și alte asemenea profesii, pe de altă parte, ci lasă doar posibilitatea mediatorilor care sunt și avocați, notari publici și consilieri juridici de a-și desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiei lor la sediul unde își exercită activitatea.

În condițiile în care, potrivit art. 13 din Legea nr. 192/2006, exercitarea profesiei de mediator este compatibilă cu orice altă activitate sau profesie, cu excepția incompatibilităților prevăzute prin legi speciale, dispozițiile de lege criticate ce dau posibilitatea mediatorilor care sunt și avocați, notari publici și consilieri juridici de a-și desfășura activitatea de mediere în cadrul formelor de exercitare a profesiei lor la sediul unde își exercită activitatea sunt pe deplin justificate.

Potrivit art. 22 alin. (1) din lege, mediatorii își pot desfășura activitatea în cadrul unei societăți civile profesionale, al unui birou în care pot funcționa unul sau mai mulți mediatorii asociați, cu personalul auxiliar corespunzător, sau în cadrul unei organizații neguvernamentale, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. Or, art. 75 din lege care face obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate vine în completarea acestei reglementări de principiu, cu situația specială a mediatorilor autorizați care sunt și avocați, notari publici sau consilieri juridici, ceea ce nu conduce la o diferență de statut juridic între cele două categorii de mediatorii.

Curtea observă că, în motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia pornește de la premisa greșită potrivit căreia dispozițiile din Legea nr. 192/2006 referitoare la regulile de exercitare a profesiei de mediator și la răspunderea disciplinară vor fi inaplicabile mediatorilor cu forme de exercitare constituite în baza dispozițiilor de lege criticate. Potrivit dispozițiilor Legii nr. 192/2006, nu există nicio diferență de tratament juridic între cele două categorii de mediatorii, în ceea ce privește statutul lor, atât sub aspectul suspendării și încetării calității de mediator, cât și sub aspectul dobândirii calității de mediator, al drepturilor și obligațiilor și al răspunderii.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu îngăduiesc exercitarea deplină a competențelor Consiliului de mediere în ceea ce privește activitatea de mediere desfășurată de mediatorii care sunt și avocați, notari publici și consilieri juridici, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 16 din Legea nr. 192/2006, în toate cazurile, suspendarea, precum și încetarea calității de mediator se dispun sau, după caz, se constată de către Consiliul de mediere, iar în caz de încetare a calității de mediator, numele acestuia se radiază din tabloul mediatorilor.

Cât privește activitățile specifice profesiilor de avocat, notar public și consilier juridic, Curtea reține că acestea rămân supuse regulilor specifice reglementate pentru fiecare profesie în parte. Prin urmare, orice mediator răspunde, în ceea ce privește activitatea de mediere, în fața Consiliului de mediere, iar avocații, notarii și consilierii juridici răspund, în ceea ce privește

activitățile specifice fiecărei profesii — în mod corespunzător — în baza legilor care reglementează aceste 3 profesii, și anume Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, și Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 5 decembrie 2003.

În final, cu privire la invocarea art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, Curtea constată că și această susținere este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 75 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, excepție ridicată de Consiliul de mediere în Dosarul nr. 639/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.076

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

delegație depusă în ședință publică, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate reprezintă o aplicarea a prevederilor din Constituție. În acest sens, depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Dan Felician Gavrea în Dosarul nr. 1.429/33/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru Agenția Națională de Integritate, consilierul juridic Dumitru Adrian Eduard, cu

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.429/33/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri,**

prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Dan Felician Gavrea într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea Actului de constatare nr. 72/1/1/2009, emis de Agenția Națională de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece prin acestea se aduce atingere unor drepturi prevăzute în Constituție, cu referire la dreptul de a fi ales într-o funcție de demnitate publică și dreptul de a îndeplini, pe perioada unui mandat, funcția de administrator într-o societate comercială.

Astfel, prin calificarea funcției de „administrator” al unei societăți comerciale cu care consiliul județean sau local încheie contracte ca fiind incompatibilă cu funcția de consilier județean sau local și prin sancționarea acestei stări se încalcă dreptul la muncă. Potrivit Clasificării Ocupațiilor din România, ocupația de „administrator societate comercială” este o ocupație legală, aceasta având codul 241939. În același timp, calitatea de asociat la o societate comercială nu este o ocupație reglementată de Clasificarea Ocupațiilor din România, iar asociații sunt cei care primesc dividende în urma activității desfășurate la societate. Prin urmare, în cazul asociațiilor — consilieri locali/județeni, incompatibilitatea este justificată, pe când în cazul administratorilor, nu.

Textele de lege criticate sunt neconstituționale mai ales în măsura în care instituie starea de incompatibilitate și prevăd sancționarea acestei stări și în ipoteza încheierii unor contracte de achiziție publică, a căror procedură are o reglementare strictă, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și Hotărârea Guvernului nr. 925/2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

Astfel, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, „Scopul prezentei ordonanțe de urgență îl constituie:

- a) promovarea concurenței între operatorii economici;
- b) garantarea tratamentului egal și nediscriminarea operatorilor economici;
- c) asigurarea transparenței și integrității procesului de achiziție publică;
- d) asigurarea utilizării eficiente a fondurilor publice, prin aplicarea procedurilor de atribuire de către autoritățile contractante.

(2) Principiile care stau la baza atribuirii contractului de achiziție publică sunt:

- a) nediscriminarea;
- b) tratamentul egal [...]”.

În aplicarea acestor principii, cap. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevede regulile comune aplicabile pentru atribuirea contractului de achiziție publică, cap. V se referă la atribuirea contractului de achiziție publică, cap. VI stabilește dosarul achiziției publice, cap. IX reglementează soluționarea contestațiilor, inclusiv atacarea prin plângere a deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, iar cap. X stabilește contravențiile și sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prevederilor ordonanței.

Mai arată că prin instituirea stării de incompatibilitate se restrâng nu numai dreptul la muncă și dreptul de a fi ales într-o funcție, ci și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la principiul egalității.

În final, susține că astfel cum sunt înțelese și aplicate dispozițiile criticate, unui cetățean aflat în situația sa, de a alege între statutul de administrator și funcția de demnitate publică, i se aduce atingere fie dreptului la muncă, în cazul în care cetățeanul dorește să păstreze funcția de consilier local, fie dreptului de a fi ales și de a rămâne în funcția de demnitate publică, în cazul în care persoana în cauză nu demisionează din funcția de administrator.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că demersul prefectului de a constata, prin ordin, încetarea de drept a mandatului de ales local nu este de natură a încălca prevederile constituționale care exclud eventualele raporturi de subordonare între acesta și aleșii locali ori pe acelea care privesc separarea puterilor în stat sau supremația legii, ci se exercită în virtutea competențelor pe care le are un prefect de a verifica și contesta legalitatea actelor emise de aleșii locali. Mai arată că Legea nr. 161/2003 are caracter organic, ceea ce este în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (3) din Constituție.

Totodată, prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 393/2004, potrivit cărora încetarea de drept a mandatului de consilier se constată și prin hotărâre a consiliului local sau județean, nu sunt de natură a afecta atribuția prefectului prevăzută la art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu este încălcat art. 16 alin. (1) și (3) din Constituție, deoarece dispozițiile de lege criticate reglementează incompatibilitățile aleșilor locali, modalitățile încetării stării de incompatibilitate prin renunțarea din partea alesului local la funcția deținută sau, în caz contrar, prin emiterea de către prefect a ordinului prin care constată încetarea mandatului de ales local ca urmare a incompatibilității. Dispozițiile de lege criticate nu încalcă egalitatea în drepturi a cetățenilor, ci se aplică în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza norme legale și se circumscriu înseși Legii nr. 161/2003, constituind o măsură pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și sancționarea corupției. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că ordinul emis de prefect constată doar ceea ce legea prevede, obligația legală de a renunța la funcția avută anterior numirii sau alegerii în funcția care atrage incompatibilitatea (deciziile nr. 9/2006 și nr. 326/2006).

Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 41 alin. (1) din Constituție, arată că aceasta nu poate fi reținută, deoarece interdicția impusă de dispozițiile de lege criticate nu constituie în realitate o restrângere a exercitării dreptului la muncă, ci o modalitate prin care legiuitorul a urmărit să asigure o autoritate morală de necontestat aleșilor locali, prin garantarea imparțialității, protejarea interesului social și evitarea conflictului de interese.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 37 din Constituție, arată că nici aceasta nu poate fi primită, deoarece prevederile de lege criticate nu îngrădesc dreptul de a fi ales, ci reglementează condițiile în care un ales local urmează să își exercite funcția publică. Mai mult, incompatibilitățile nu sunt condiții de eligibilitate și înlăturarea lor depinde de voința celui ales, care poate opta, chiar și după alegeri, pentru una dintre cele două calități incompatibile între ele.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004.

Textele criticate din Legea nr. 161/2003 au următorul conținut:

— Art. 90 alin. (1): „*Consilierii locali și consilierii județeni care au funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor ori alte funcții de conducere, precum și calitatea de acționar sau asociat la societățile comerciale cu capital privat sau cu capital majoritar de stat ori cu capital al unei unități administrativ-teritoriale nu pot încheia contracte comerciale de prestări de servicii, de executare de lucrări, de furnizare de produse sau contracte de asociere cu autoritățile administrației publice locale din care fac parte, cu instituțiile sau regiile autonome de interes local aflate în subordinea ori sub autoritatea consiliului local sau județean respectiv ori cu societățile comerciale înființate de consiliile locale sau consiliile județene respective.*”;

— Art. 91: „(1) *Starea de incompatibilitate intervine numai după validarea mandatului, iar în cazul prevăzut la art. 88 alin. (2), după validarea celui de-al doilea mandat, respectiv după numirea sau angajarea alesului local, ulterior validării mandatului, într-o funcție incompatibilă cu cea de ales local.*

[...]

(3) *Alesul local poate renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție. Alesul local care devine incompatibil prin aplicarea prevederilor prezentei secțiuni este obligat să demisioneze din una dintre funcțiile incompatibile în cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.*

(4) *În situația în care alesul local aflat în stare de incompatibilitate nu renunță la una dintre cele două funcții incompatibile în termenul prevăzut la alin. (3), prefectul va emite un ordin prin care constată încetarea de drept a mandatului de ales local la data împlinirii termenului de 15 zile sau, după caz, 60 de zile, la propunerea secretarului unității administrativ-teritoriale. Orice persoană poate sesiza secretarul unității administrativ-teritoriale.”;*

— Art. 92: „(1) *Încălcarea dispozițiilor art. 90 atrage încetarea de drept a mandatului de ales local la data încheierii contractelor.*

[...]

(4) *Constatarea încetării mandatului de consilier local sau consilier județean se face prin ordin al prefectului, la propunerea secretarului unității administrativ-teritoriale.”;*

— Art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 are următorul conținut: „*Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: [...] b) incompatibilitate;*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (3) privind egalitatea în fața legii și condițiile de ocupare a funcțiilor și demnităților publice, ale art. 37 privind dreptul de a fi ales și ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la dispozițiile de lege criticate din perspectiva încălcării dreptului la muncă, Curtea constată că aceste susțineri sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin instituirea incompatibilității prevăzute de textele de lege criticate nu se îngreădește alegerea profesiei deținute anterior alegerii într-o funcție publică de autoritate, deoarece activitatea aleșilor locali trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora.

Curtea constată că incompatibilitatea consilierilor locali și județeni care au funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor ori alte funcții de conducere, precum și calitatea de acționar sau asociat la societățile comerciale cu capital privat sau cu capital majoritar de stat ori cu capital al unei unități administrativ-teritoriale de a încheia contracte comerciale de prestări de servicii, de executare de lucrări, de furnizare de produse sau contracte de asociere cu autoritățile administrației publice locale din care fac parte, cu instituțiile sau regiile autonome de interes local aflate în subordinea ori sub autoritatea consiliului local sau județean respectiv ori cu societățile comerciale înființate de consiliile locale sau consiliile județene respective a fost instituită de legiuitor ținând cont de necesitatea prevenirii conflictelor de interese ale aleșilor locali. Astfel, dispozițiile de lege criticate dau expresie principiilor care stau la baza acestei preveniri, și anume: imparțialitatea, integritatea, transparența deciziei și supremația interesului public, astfel cum rezultă din prevederile art. 71 din Legea nr. 161/2003.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 37 din Legea fundamentală, privind dreptul de a fi ales, Curtea reține că și această susținere este neîntemeiată, deoarece incompatibilitatea prevăzută de textele de lege criticate nu are ca efect îngrădirea dreptului de a fi ales. Astfel, potrivit art. 91 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, alesul local poate renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în aceasta funcție, iar numai în situația în care alesul local aflat în stare de incompatibilitate nu renunță la una dintre cele două funcții incompatibile în termenul prevăzut la alin. (3), prefectul va emite un ordin prin care constată încetarea de drept a mandatului de ales local la data împlinirii termenului de 15 zile sau, după caz, 60 de zile, la propunerea secretarului unității administrativ-teritoriale.

De altfel, asupra prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 398 din 24 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 21 mai 2007, respingând excepția de neconstituționalitate a acestora. Cu acel prilej, Curtea a reținut că prevederile criticate „nu vizează crearea unui raport de subordonare între prefect și autoritățile administrației publice locale, dimpotrivă, încetarea mandatului intervine în temeiul legii, fără a i se atribui prefectului competența de a aprecia asupra valabilității mandatului de ales local. De altfel, ordinul prefectului are doar rolul de a constata o stare de fapt în ceea ce îl privește, în mod exclusiv, pe alesul local”.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (3) privind egalitatea în fața legii și condițiile de ocupare a funcțiilor și demnităților publice, Curtea constată că aceasta este

neîntemeiată, deoarece, pe de-o parte, dispozițiile de lege criticate nu conțin norme discriminatorii, deoarece se aplică în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza lor, iar, pe de altă parte, potrivit art. 16 alin. (3) din Constituție, funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate doar „în condițiile legii”. Or, Legea nr. 161/2003, având ca scop asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a instituit anumite incompatibilități pe care legiuitorul, în mod justificat, le-a considerat ca putând conduce la un conflict de interese.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. (1), art. 91 alin. (1), (3) și (4) și art. 92 alin. (1) și (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și ale art. 9 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Dan Felician Gavrea în Dosarul nr. 1.429/33/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**privind aplicarea mobilității
pentru domnul Bitea Cristian-Vasile din funcția publică
de subprefect al județului Bihor
în funcția publică de inspector guvernamental**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 33 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, domnului Bitea Cristian-Vasile i se aplică mobilitatea din funcția publică de subprefect al județului Bihor în funcția publică de inspector guvernamental.

Art. 2. — Numirea în funcția publică de inspector guvernamental se face prin decizie a primului-ministru.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș

București, 24 august 2011.
Nr. 845.

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind numirea prin mobilitate
a domnului Bitea Cristian-Vasile
în funcția publică de inspector guvernamental**

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 33 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Bitea Cristian-Vasile se numește în funcția publică de inspector guvernamental, în aplicarea mobilității înalților funcționari publici.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta AndreescuBucurești, 24 august 2011.
Nr. 80.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

